

ganffe særegen Betragtning ligeoverfor et Spørgsmaal som det, jeg udhævede. Jeg skal ikke gjentage, hvad jeg tidligere har anført, men kun erindre om, at Spørgsmaalet er ikke om Hensigtsmæssigheden, men Spørgsmaalet er om det kongelige Prærogativ. Jeg skal dog med Hensyn til Hensigtsmæssigheden tilføie, at naar man siger, at der er ikke saa lang Tid til den 1ste April, saa er man jo dog aldeles ikke Herre over de politiske Forhold. For Diebliffet er virkelig den politiske Horizont i Europa ikke meget klar, og det er aldeles ikke umuligt, skjøndt jeg vil haabe, at det ikke vil indtræde, at de politiske Forhold kunne om ikke lang Tid stille sig saaledes, at Ministeriet anseer det for nødvendigt ikke at give Pengene ud til Noget, undtagen til det absolut Nødvendige, saaledes at, saavidt muligt, alle Contanter holdes tilstede. Der vil da indtræde den Overveielse for Ministeriet, om det er rigtigt at lade disse Love udkomme eller ikke, for at der ikke skal opstaae en Fordring ifølge dem til Finantskassen. Jeg vil blot som Exempel nævne de 32,000 Rd. til Frederikshavns Havn. Jeg kan derfor ikke skjønne, at det er et meget vigtigt Argument eller nogen stor Beroligelse, at vi dog ikke have saa meget lang Tid til 1ste April. Den meget ærede Minister har dernæst anført, at der ikke var to Bevillinger i § 16, at det Første, der stod, var Udgiften overhovedet, og at i Slutningen af Paragraphen opføres de enkelte Beløb, som ville udtræves. Jeg maa tilstaae, at det er mig ikke klart, hvori dette Argument bestaaer. Naar jeg bevilger en Sum, som bestaaer af forskjellige Størrelser, saa bevilger jeg de forskjellige Beløb, som indbefattes under Totalsummen. Jeg kan ikke opfatte en Bevilling paa anden Maade. Naar jeg opfører den hele Sum paa Grund af, at jeg ikke nøiagtigt kender de enkelte Beløb, saa ligger Bevillingen for de enkelte Beløb alligevel i Totalsummen. Jeg seer altsaa slet ikke, at det gjør nogen Forskiel i Betragtningen. Man har brugt forskjellige Udtryk, det indrømmer jeg, men Bevillingen er givet paa det ene Sted, og den er givet paa det andet Sted, og naar der staaer i selve Paragraphen, at de enkelte Beløb, der ville udtræves, skulle komme frem paa en Tillægsbevilling, kan dog Meningen ikke

være, at de enkelte Beløb ikke bevilges ved denne Finantslov; thi saa ere vi ikke komne et Skridt videre, saa have vi jo ingen Bevilling, saa er ikke det opaaet, som man har forlangt. Der er givet Bevilling til en almindelig Sum, men den kan man ikke bruge, og den Bevilling, som man skulde bruge, har man ikke. Jeg kan altsaa ikke see, at det er benægtet, at ved at vedtage Slutningen af § 16 gives en Bevilling, som ikke har den Kraft, ikke har den Virkning som de øvrige Bevillinger i Finantsloven. Den bliver ingen Bevilling, førend der kommer en Tillægsbevilling til. Jeg maa oprigtigt tilstaae, at jeg ikke kan opfatte denne Sæg paa anden Maade. Jeg kan ikke see, hvorledes det kan benægtes, at det er to Bevillinger, og at det er en Realitet. Den ærede Taler, som sidst havde Ordet (Carlsen), bemærkede, at det vilde have været heldigere, naar der paa det første Sted istedetfor Ordet „bevilges“ havde staaet Ordet „opføres“. Jeg er nu af den Anskuelse, at naar det hedder i Finantsloven, at Ministeren er berettiget til at opføre de og de Summer paa en Conto, saa vil det ikke sige, at han kan opføre dem i Regnskabet, men det vil sige, at han kan give Pengene ud; de henhøre under den Conto, men naar han er berettiget til at opføre dem paa den Conto, saa er han ogsaa berettiget til at give Pengene ud; Bevillingen er der (Hjerring: Hørl.). Jeg seer altsaa ikke, at det Udtryk kan have den allermindste Indflydelse paa Sagen, og derved falder altsaa det Argument bort, at det ikke er det Samme, som er anført i Slutningen, men at dette dreier sig om en anden Ting. Uagtet jeg har anseet ikke saa Posteringer i Finantsloven for ikke hensigtsmæssige med Hensyn til Formen, har jeg dog ikke meent, at det var en Gjenstand, som man burde opholde sig ved. Det er af de mindre Sager, som ville rette sig i Tidens Løb, og om denne Finantslov er lidt mere eller lidt mindre correct affattet, forekom mig ikke at være nogen Grund til at forsøge at faae den sendt tilbage til det andet Thing. Men de to Argumenter, som for mig ere de afgjørende, ere den dobbelte Bevilling og Hensynet til Udtrykket „inden Begyndelsen af Finantsaaret 1862—63“. Det er de to Bestemmelser i denne